

Και μίς 'στὴν δρᾶσιν Ὑπουργῶν,
'στὸν ἄλλον τῶν ἀγῶνων,
ἔβλεπες δρᾶσιν ἐνεργῶν
κ' ἄδένων θαυρογύμων.

**Μέσα 'στῆς ἄλλαις φουδραῖς
καὶ φυλακαῖς καινούδραϊς.**

Φ. — Ξεφάντωμ' ἀνορθωτικό,
φωναῖς, ἀντάραις, τραλαλά,
καὶ δὸς τοῦ τῷ Χερουβικό
τὸ 'πέρνανε πολὺ 'ψηλά.

Κ' εἶδα 'στὸ γλέντι τὸ πολὺ
νὰ κτίζου, φίλη κεφαλή,
κάτι καινούδραϊς φυλακαῖς,
γιὰ νάμπη κάθε τενακίς,
ὅπου Κουβέρτα δὲν ὄνεισι οἱ κάθε συμπολίτη του,
μὰ βράζει κάποτε γι' αὐτὰ μὴ πῖθαμ' 'στὴ μύτη του.

Νέα κτίρια κ' αὐτὰ,
κατὰ πάντα ζηλευτὰ,
ὅπου 'ζήλευε καθέννας ὅσους ἔβλεπαν ἔκει
οἱ μὴ τέτοια φυλακῆ.

'Ἐβλεπες φυλακισμένους
ἄληθως εὐτυχισμένους
νὰ σαρκάζου τοὺς ἔκτος.

Κ' ἦταν δυνατὸ ρουσεφτί,
δναρ θερινῆς νυκτός,
νὰ οἱ κλείσῃ τὸ Ντοβλέτι
μ' ἕνα κ' ἄλλον κύριο
σ' ἕνα τίτοιο κτίριο.

Και μὴ μάττα θαυροσμίνα
ἱσκούες εἶδ' κ' ἔκει:
μάρμπα, βάλε με κ' ἑμένα
στὴν καινούδρα φυλακῆ.

Φυλακισμένων ἔβλεπα μεγάλο φαγοπότι,
κ' αὐτός, ποὺ δὲν ἔδαρκυσε καὶ δὲν ἔχειροκρότει,
κ' ὅποιοι τῆς 'Ανορθώσεως δὲν ἱσκούοις βάγμα
'μπρός 'στὴν πανύμνητη Πογμῆ,
τὸν ἔβαζαν αὐτοστυγμῆ
ἀ ρέστο τὸν κανάγια.

Κ' εἶδα τὸν Ἀλεξανδρῆ τῆς Παιδείας νὰ περνᾷ
μπαρτέο μὲ τὴν Ἄθηνά.

Μὰ καὶ γι' αὐτὸν ἔδαρκυσε καὶ καταχειροκρότησα
καὶ γιὰ κριτῶν ἐπιτροπῆς περίεργος τὸν 'ρώτησα.
Τὸν εἶδα τὸν χαλκέντερον τὸν ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
ἀκολουθοῦσαν 'πίσω του σοφοὶ γραμματοσῶσαι
κ' ἀπὸ Πανπιστοῦμα σπουδαῖα τῆς Ἀγγλίας,
κατ' ἄλλους γαρὰν προφίτορες, κατ' ἄλλους ἀναγνώσται.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα, ζυλίμενε κουτομῶγια,
νὰ λῆ τέτοια λόγια.

**Ὁ τῆς Παιδείας στόλος
τάδε καλεῖ στοιμάδους.**

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα κορδαμῶνους περπατεῖ
κ' ὄλους τοὺς ὑποψήφους τοὺς πηγαίνει ριμπί;
Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα 'πῆγε μέσα 'στὴ Γαλλία
κ' ἔκανε σοῦζι μεγάλο καὶ οἱ Γαλλικὰ Σχολεῖα;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα Γάλλων ἔκανε Σχολεῖα
κλου κλου κλου νὰ ξεφανίζου 'μπρός καὶ 'πίσω σάν γαλιὰ;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα κατακέφαλα βαρεῖ
κ' ἔς τοῦ λῆν γιὰ τὴν Παιδεία πῶς τὴν θέλει μαλλιάρ ἤ;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα δὲν ἰδρόνει μὲ φωναῖς,
καὶ σοφοὺς ἀπίω φέρνει γιὰ τῆς ἰδραῖς τῆς κενταῖς;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα μὲ καμίνια δρῶ βροντᾷ
καὶ ποτὶ 'στὸν Πατουράκο μήτε γρῦ δὲν ἀπαντᾷ;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα δὲν προσίχει οἱ ψι ψι
κ' ἔκανε τὸν Μιστριώτη νὰ χορῆσῃ 'στὸ ταφι;

Ποῖος ἀρπάζει καὶ παπαδῆς καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένηα,
καὶ μὴ πῆτα τώρα φταῖνε γιὰ πολλοὺς κολοκυθῆνα;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἑμένα, σάν κ' ἑμένα ποτὸ ξεφτίρι
δείχνει καὶ πυγμῆ καὶ χέρι
σάν κ' ἔκαστο τοῦ Λευτέρη;

Τέτοια 'μῆλοσ' εὐραδῆ
τῆς Παιδείας τὸ παιδί.

Κ' ἐγὼ πάω διθυράμβους ἐν ὄργανοις πολυχόρδος
'στὸν φροστῆρα μὰς νὰ παίζω,
ποῦ μὰς κουβαλεῖ κ' ἀπίω
ἀβουκάτους καὶ ντοτόρους καὶ λογίους τῆς Ὁξφόρδης.

**'Ἐξῆ στίχους κάνω
γιὰ τὸν Χριστομᾶνο.**

Θολὸ γιὰ σένα τῆς ζωῆς ἐκλήθησ' τὸ ρεῦμα,
μὰ μίς 'στὴν ἀχηρὴ ζωῆ
κάποια σ' ὠμάρφαινε πνοῆ,
κ' ὅ,τι 'στὸ σῶμα σοῦλαψε περίσσεψ' 'στὸ πνεῦμα.

Κ' αὐτὸ γοργὸ φτερούγιες τὴν ὄρα τῆς θανῆς σου
οἱ Μούσαις καλλιτέφαναὶς καὶ κόγγαις Διονύσου.

**Ἐκαὶ καμπόσσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγεβῆλαις.**

'Ἐκαστὸ τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς Ὀλην κ' εἰς εἰκόνας τὰ μέλιττα ποικίλων
κ' ἐράμμιλλον καθ' ἕνα τῶν Εὐρεπαικῶν.
'Ἐστὴν Νέα τὴν Ὑδραὴν πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς ἀπατήνης, κόπων καὶ θυσῶν νὰ φρεῖταται.